Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. T. Avasiloaie)
Dosarul nr. 3a-1114/23 (2-21184867-02-3a-25092023)

D E C I Z I E

01 octombrie 2025 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru

Completul de Contencios Administrativ în componența:
Preşedintele completului, Sîrbu Victoria
judecătorul Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Judecătorii
Grefier Dandara Roman

examinând în ședință publică, apelul declarat de Agenția Națională Transport Auto împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 27 aprilie 2023, adoptată în cauza de contencios administrativ, la acțiunea înaintată de SA „Baza de Transport Auto -28" către Agenția Națională Transport Auto, cu privire la anularea actului administrativ individual,

C O N S T A T Ă:

Pretențiile reclamantului:

În data de 15 decembrie 2021 SA "Baza de Transport Auto-28" a depus cerere de chemare în judecată împotriva Agenției Naționalã Transport Auto cu privire la anularea deciziei nr.27 din 23 noiembrie 2021, prescripției din 25 octombrie 2021, delegației de control nr.DL-ANTA-2021-00331 din 22 octombrie 2021 și a procesului - verbal de control nr.PV-ANTA - 2021 - 00298 din 25 octombrie 2021.

În motivarea acțiunii S.A. „Baza de Transport Auto-28" susține că actele emise de către Agenția Națională Transport Auto în urma controlului din 25 octombrie 2021 sunt ilegale, întrucât controlul a fost inițiat și desfășurat cu încălcarea prevederilor Legii nr. 131/2012 privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător, precum și a actelor normative subsecvente.

În acest sens, reclamanta invocă faptul că Delegația de control nr. DL-ANTA-2021-00331 din 22 octombrie 2021 nu corespunde cerințelor legale, întrucât nu a fost înregistrat în Registrul de stat al controalelor punctajul curent de risc atribuit, precum și scopul și aspectele ce urmau a fi verificate, contrar art. 8 alin. (1) lit. a) și f) din Legea nr. 131/2012, omisiuni care, potrivit art. 8 și 9 din aceeași lege, atrag nulitatea actelor de control.

Reclamanta arată că evaluarea riscurilor reprezintă o obligație legală expresă, prevăzută atât de art. 19 din Legea nr. 131/2012, cât și de Hotărârea Guvernului nr. 379/2018, care impune aplicarea analizei riscurilor inclusiv la luarea deciziei privind efectuarea unui control inopinat.

Cu toate acestea, deși Agenția a indicat un punctaj global de risc de 580, acesta nu a fost înregistrat în Registrul de stat al controalelor și nu a fost încadrat în tabloul general al agenților economici, astfel încât să rezulte necesitatea și proporționalitatea inițierii unui control inopinat.

În continuare, reclamanta susține că punctajul de risc a fost stabilit eronat, prin majorarea nejustificată a gradelor de risc.

Astfel, la criteriul nr. 3 - istoricul conformării, Agenția a aplicat gradul de risc 2, deși, potrivit Hotărârii de Guvern nr. 836/2018, acest grad presupune existența unor încălcări minore constatate anterior, circumstanță care nu corespunde realității, întrucât, prin Decizia Agenției nr. 15 din 18.06.2021, s-a constatat lipsa oricăror încălcări din partea reclamantei. În aceste condiții, reclamanta consideră că urma a fi aplicat gradul de risc 1.

Deasemenea, la criteriul nr. 4 durata de la efectuarea ultimului control, Agenția a aplicat gradul de risc 3, corespunzător unei perioade de 13–24 luni, deși reclamanta fusese supusă unui control inopinat la 6 mai 2021, cu mai puțin de șase luni înainte de controlul contestat. Reclamanta arată că, deși actele controlului din luna mai 2021 au fost ulterior anulate, controlul ca fapt material a avut loc și urma a fi luat în calcul la stabilirea gradului de risc, aplicarea gradului de risc 3 fiind neîntemeiată.

Totodată, reclamanta invocă faptul că nu au fost întrunite condițiile legale pentru efectuarea unui control inopinat, întrucât motivele indicate în Nota de motivare nr. 06-1-1-353 din 22 octombrie 2021 sunt contradictorii și nu se circumscriu temeiurilor prevăzute de art. 19 din Legea nr. 131/2012.

În special, notificarea privind modificarea denumirii gării auto nu echivalează cu inițierea unei proceduri de autorizare și nu putea justifica solicitarea prezentării unor documente suplimentare sau inițierea unui control.

Reclamanta subliniază că deținea autorizație valabilă pentru desfășurarea activității de autogară și era înregistrată în Registrul activităților conexe încă din anul 2018, iar notificarea transmisă Agenției viza exclusiv redenumirea unui bun, fără modificarea sediului, domeniului de activitate sau a altor condiții esențiale.

Cu referire la neprezentarea informațiilor solicitate prin scrisoarea din 5 octombrie 2021, reclamanta susține că această circumstanță nu justifica inițierea imediată a unui control inopinat, întrucât cadrul legal permite inițierea unui control în termen de 10 zile lucrătoare, iar nu obligă organul de control să recurgă direct la control inopinat, fără analiza proporționalității și oportunității, contrar art. 3 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 131/2012.

În ceea ce privește sesizările Asociației Patronale a Transportatorilor și Serviciilor Auxiliare, reclamanta arată că acestea nu au fost probate, iar efectuarea unui control inopinat exclusiv pentru verificarea unor informații neverificate contravine art. 19 alin. (2^1) din Legea nr. 131/2012.

În final, reclamanta invocă faptul că rezultatele controlului din 25 octombrie 2021 nu au fost raportate Cancelariei de Stat pentru includerea în Registrul de stat al controalelor, contrar art. 8 alin. (3) din Legea nr. 131/2012, iar asupra acestei încălcări ANTA nu s-a pronunțat în Decizia nr. 27 din 23 noiembrie 2021.

În aceste condiții, reclamanta susține că Delegația de control, procesul-verbal de control, prescripția și Decizia nr. 27 din 23.11.2021 urmează a fi anulate, fiind emise cu încălcarea principiilor fundamentale ale controlului de stat, a procedurii de evaluare a riscurilor și a obligațiilor de raportare prevăzute de Legea nr. 131/2012.

În temeiul art. 206 alin. (1) pct. a), 224 alin. (1) pct. a) ale Codului administrativ, art. 1, 3, 51, 8, 9, 19, 21, 30, 31 ale Legii nr. 131 din 08.06.2012; pct. 4.2, 4 alin. (3), (4), 29, 30, 31, 32, 33, 35 din Anexa nr. 1 al Hotărârii Guvernului nr. 379 din 2018; pct. 4 din Anexa nr. 2 al Hotărârii Guvernului nr. 836, reclamanta solicită admiterea prezentei cereri de chemare în judecată.

Obiecțiile pârâtului:

În referința depusă, pârâta Agenția Națională Transport Auto a solicitat declararea inadmisibilității acțiunii, iar în subsidiar respingerea acesteia ca neîntemeiată.

Totodată, pârâta a menționat că cererea prealabilă a fost examinată cu respectarea termenelor și procedurii prevăzute de cadrul normativ aplicabil, fiind convocată ședința Consiliului pentru soluționarea disputelor la data de 17 noiembrie 2021, iar Decizia nr. 27 din 23 noiembrie 2021 a fost emisă și comunicată petiționarului în termen legal, neexistând obligația ca aceasta să fie adoptată în cadrul aceleiași ședințe.

Referitor la legalitatea delegației de control, pârâta a arătat că toate informațiile obligatorii au fost introduse în Registrul de stat al controalelor la momentul inițierii controlului, iar analiza riscurilor a fost efectuată în conformitate cu metodologia aplicabilă domeniului de competență al agenției.

S-a reținut că la stabilirea gradelor de risc au fost avute în vedere controalele anterioare relevante, respectiv controlul planificat din septembrie 2020, în urma căruia au fost constatate încălcări minore, înlăturate în termen, în timp ce rezultatele controlului inopinat din 6 mai 2021, ale cărui acte au fost ulterior anulate, nu au fost luate în calcul la determinarea riscului pentru controlul din octombrie 2021.

Pârâta a mai reținut că în cadrul controlului din perioada 22 octombrie 2021 și 25 octombrie 2021 au fost verificate exclusiv aspectele ce țin de dotarea

autogării cu infrastructura obligatorie prevăzută de cadrul normativ, fără a se extinde asupra altor domenii de activitate.

Deasemenea, s-a indicat că reclamanta este notificată în Registrul activităților conexe din cadrul agenției din anul 2018 pentru desfășurarea activității de autogară la adresa *****, fiind obligată să îndeplinească în mod continuu condițiile de autorizare.

În ceea ce privește temeiurile inițierii controlului inopinat, pârâta a arătat că acesta a fost determinat atât de sesizările depuse de Asociația Patronală a Transportatorilor și Serviciilor Auxiliare în lunile septembrie și octombrie 2021, cât și de neprezentarea de către reclamantă a informațiilor și documentelor solicitate prin scrisoarea din 5 octombrie 2021, recepționată la 8 octombrie 2021, fără a fi oferit un răspuns în termenul stabilit.

În aceste circumstanțe, pârâtul a considerat că au fost întrunite condițiile legale pentru inițierea unui control inopinat.

În referință s-a mai menționat că, în urma controlului, s-a constatat necorespunderea activității desfășurate de reclamantei cu cerințele de autorizare, inclusiv lipsa dreptului de folosință asupra edificiului și terenului pe o perioadă minimă prevăzută de lege, motiv pentru care au fost emise actele administrative contestate.

Totodată, pârâta a reținut că reclamanta nu a prezentat probe, care să combată constatările inspectorilor și nici argumente factuale sau juridice care să justifice anularea actelor administrative contestate.

În concluzie, pârâta a apreciat că actele administrative emise sunt legale și temeinice, solicitând declararea inadmisibilității acțiunii pentru nerespectarea procedurii prealabile, iar în subsidiar respingerea acesteia ca neîntemeiată.

Poziţia instanţei de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 27 aprilie 2023, s-a admis acțiunea depusă de SA ”Baza de Transport Auto-28” și s-a anulat delegația de control nr.DL-ANTA-2021-00331 din 22 octombrie 2021, procesul verbal de control nr.PV-ANTA - 2021 - 00298 din 25 octombrie 2021, prescripția din 25 octombrie 2021 și decizia nr.27 din 23 noiembrie 2021 dată în procedura prealabilă.

Solicitarea apelantului:

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, Agenția Națională Transport Auto a declarat cerere de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instnațe și adoptarea unei noi decizii prin care acțiunea reclamantului să fie respinsă.

Termenul de declarare a apelului:

Potrivit art.232 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, apelul se depune la instanţa de judecată care a emis hotărîrea contestată în termen de 30 de zile de la

pronunţarea dispozitivului hotărîrii, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic.

Motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate.

Din materialele cauzei rezultă că dispozitivul hotărârii instanței de fond a fost pronunțat public la data de 27 aprilie 2023, iar apelul nemotivat a fost declarat la data de 5 mai 2023.

Hotărârea motivată a fost comunicată apelantului la 11 august 2023 iar apelul motivat a fost depus la 18 august 2023.

Prin urmare, Colegiul constată că atât apelul nemotivat, cât și cel motivat au fost depuse în interiorul termenului legal.

Argumentele participanților la proces:

Apelanta a arătat că reclamanta a contestat prin cererea prealabilă doar trei acte administrative și anume delegația de control, procesul-verbal de control și prescripția, iar Decizia nr. 27 din 23 noiembrie 2021 nu a fost supusă procedurii prealabile distincte.

În aceste condiții, instanța de fond ar fi ignorat caracterul obligatoriu al procedurii prealabile în privința acestui act, ceea ce atrăgea inadmisibilitatea acțiunii pentru acel capăt de cerere.

Apelanta a susținut că cererea prealabilă a fost examinată de Consiliul pentru soluționarea disputelor în termenul prevăzut de lege, iar Decizia nr. 27 din 23 noiembrie 2021 a fost emisă și comunicată legal, neexistând obligația ca aceasta să fie adoptată în aceeași zi cu ședința Consiliului.

Prin urmare, concluzia instanței de fond privind nelegalitatea procedurii de soluționare a cererii prealabile este eronată.

Adăugător, apelanta a arătat că delegația de control a fost emisă cu respectarea cerințelor legale, iar informațiile obligatorii au fost introduse în Registrul de stat al controalelor. Deasemenea, analiza riscurilor a fost efectuată potrivit metodologiei aplicabile, iar instanța de fond ar fi ignorat aceste constatări rezultate din dosarul administrativ.

S-a invocat că gradele de risc au fost calculate corect, ținând cont de controalele anterioare relevante. Controlul inopinat din 6 mai 2021, ale cărui acte au fost anulate, nu a fost luat în calcul, iar instanța de fond ar fi apreciat greșit efectele acestuia asupra evaluării riscului. Controlul planificat din 21 septembrie 2020 a relevat doar încălcări minore, înlăturate în termen, ceea ce a fost reflectat corespunzător în analiza riscurilor.

Apelanta a susținut că în cadrul controlului din 22 octombrie 2021 și 25 octombrie 2021 au fost verificate exclusiv aspectele prevăzute de lista de verificare, referitoare la dotarea autogării cu infrastructura obligatorie. În opinia sa, instanța de fond a ignorat faptul că verificările nu au depășit competența și limitele legale ale controlului.

Apelanta a mai arătat că inițierea controlului a fost determinată atât de sesizările formulate de asociația patronală, cât și de neprezentarea informațiilor solicitate prin scrisoarea din 5 octombrie 2021, recepționată de reclamantă fără a fi urmată de un răspuns. Aceste împrejurări, în viziunea apelantei, justificau pe deplin controlul inopinat, contrar celor reținute de prima instanță.

Complementar, apelanta a invocat că reclamanta nu întrunea condițiile de autorizare pentru desfășurarea activității de autogară, în special sub aspectul dreptului de folosință asupra edificiului și terenului pe perioada minimă prevăzută de lege. Instanța de fond ar fi ignorat aceste constatări factuale rezultate din control.

În final, apelanta a arătat că reclamanta nu a prezentat probe care să răstoarne constatările inspectorilor și nici argumente factuale sau juridice apte să justifice anularea actelor administrative contestate, iar instanța de fond ar fi substituit nejustificat aprecierea autorității cu propria evaluare.

În ședința de judecată apelanta a susținut cererea de apel.

În ședință de judecată intimata a solicitat menținerea hotărârii primei instnațe.

Aprecierea instanţei de apel:

Potrivit art.195 Cod administrativ, *procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu exceptia art. 169–171.*

Potrivit art.194 alin.(1) Cod administrativ, *în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.*

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. c) Cod administrativ, *examinînd cererea de apel, instanţa de apel adoptă una dintre următoarele decizii: casează integral hotărîrea primei instanţei şi emite o nouă decizie.*

În conformitate cu prevederile art.231 alin.(2) Cod administrativ, *pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.*

Potrivit art.219 alin.(1)-(3) Cod administrativ, *instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească*

limitele pretenţiilor din acţiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanţii la proces.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

Admisibilitatea acțiunii:

În conformitate cu art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, *instanţa verifică din oficiu dacă sunt întrunite condiţiile pentru admisibilitatea unei acţiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acţiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.*

Curtea, examinând admisibilitatea acțiunii prin prisma argumentelor invocate și a normelor aplicabile, reține următoarele.

În cauză, instanța constată că Delegația de control nr. DL-ANTA-2021-00331 din 22.10.2021, Procesul-verbal de control nr. PV-ANTA-2021-00298 din 25.10.2021, Prescripția din 25.10.2021 și Decizia nr. 27 din 23.11.2021 reprezintă acte ce se circumscriu noțiunii de act administrativ individual în sensul art. 10 alin. (1) Cod administrativ, întrucât sunt măsuri oficiale emise pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, apte să producă efecte juridice în raport cu destinatarul.

Totodată, prin conținutul lor, actele contestate au caracter defavorabil, în accepțiunea art. 11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, întrucât impun destinatarului sarcini/obligații și afectează interesele legitime ale acestuia (prin constatări și măsuri prescrise), respectiv resping pretențiile formulate în procedura prealabilă (decizia asupra cererii prealabile).

Prin urmare, reclamanta este destinatarul unor acte administrative individuale defavorabile, iar contestarea acestora se încadrează în domeniul contenciosului administrativ.

Curtea reține că admisibilitatea acțiunii este condiționată, inter alia, de faptul că reclamantul revendică lezarea unui drept prin activitatea administrativă.

În sensul art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă, iar art. 39 Cod administrativ consacră garanția controlului judecătoresc al activității administrative, statuând că acesta nu poate fi îngrădit și că orice persoană care revendică un drept vătămat se poate adresa instanței competente.

În această ordine de idei, Curtea subliniază că noțiunea „revendică încălcarea” utilizată de art. 189 și art. 207 alin. (1) lit. e) Cod administrativ are un

conținut preponderent procesual, referindu-se la legitimarea procesuală a reclamantului. Ea nu se confundă cu noțiunea de „vătămare a dreptului” ca problemă de fond.

Prin urmare, pentru etapa admisibilității este suficient ca, la o apreciere prima facie, din cererea de chemare în judecată, actele anexate și/sau din dosarul administrativ să rezulte probabilitatea lezării unui drept ori interes legitim prin actul administrativ contestat.

Mai mult, probabilitatea vătămării este prezumată ori de câte ori persoana este destinatarul unui act administrativ individual defavorabil, iar în cauză reclamanta are această calitate.

Prin urmare, condiția „revendicării încălcării” este întrunită, iar eventuala constatare a unei vătămări efective ține de examinarea temeiniciei acțiunii, neputând servi, în această etapă, ca temei de restrângere a accesului la justiție, contrar garanțiilor de la art. 39 Cod administrativ.

Sub aspectul competenței, Curtea reține că, potrivit art. 191 alin. (1) Cod administrativ, controlul de legalitate al actelor emise de Agenția Națională Transport Auto este de competența Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, în lipsa incidenței excepțiilor prevăzute la alin. (2) și (3) ale aceluiași articol. Din actele dosarului nu rezultă aplicabilitatea acestor excepții, motiv pentru care acțiunea a fost introdusă la instanța competentă material și teritorial.

Deasemenea, se constată că acțiunea dedusă judecății are natura unei acțiuni în contestare, în sensul art. 206 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, întrucât obiectul ei constă în anularea, în tot ori în parte, a unor acte administrative individuale.

În ceea ce privește procedura prealabilă, Curtea reține că, potrivit art. 208 Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, înainte de înaintarea acțiunii se respectă procedura prealabilă.

Or, în speță, Prescripția din 25.10.2021, Delegația de control nr. DL-ANTA-2021-00331 din 22.10.2021 și Procesul-verbal de control nr. PV-ANTA-2021-00298 din 25.10.2021 au fost contestate prin cerere prealabilă depusă la 09.11.2021, soluționată prin Decizia nr. 27 din 23.11.2021.

În aceste condiții, este incident și art. 209 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, care stabilește termenul de 30 de zile pentru înaintarea acțiunii în contestare de la comunicarea deciziei asupra cererii prealabile.

Acțiunea a fost înaintată la data de 15.12.2021, ceea ce, raportat la data emiterii/comunicării deciziei asupra cererii prealabile din 23.11.2021, denotă respectarea termenului legal de sesizare a instanței. Prin urmare, din perspectiva condițiilor de termen și procedură prealabilă, acțiunea întrunește cerințele Codului administrativ.

În final, Colegiul constată că nu se identifică motive de inadmisibilitate dintre cele prevăzute de art. 207 alin. (2) Cod administrativ, apte să împiedice

examinarea acțiunii pe fond. În consecință, întrucât sunt întrunite condițiile privind natura actelor contestate, legitimarea procesuală prin „revendicarea încălcării”, competența instanței, respectarea procedurii prealabile și a termenului de sesizare, Curtea concluzionează că acțiunea este admisibilă și urmează a fi examinată în fond, fără a se confunda analiza admisibilității cu aprecierea temeiniciei pretențiilor.

Raționamentele asupra fondului acțiunii:

Din materialele cauzei urmează că, la data de 25 octombrie 2021 Agenția Națională Transport Auto a efectuat un control operativ inopinat asupra gării auto gestionate de S.A. „Baza de Transport Auto – 28”, în baza Delegației de control nr. DL-ANTA-2021-00331 din 22.10.2021.

Instanța reține că, în urma controlului, ANTA a întocmit Procesul-verbal de control nr. PV-ANTA-2021-00298 din 25.10.2021, prin care s-a constatat că operatorul de transport care desfășoară activitate de autogară, S.A. „Baza de Transport Auto – 28”, la adresa *****, nu este amenajat și dotat cu edificiul corespunzător desfășurării activității, nefiind asigurate, potrivit constatărilor inspectorilor, următoarele elemente: sală amenajată pentru persoanele aflate în așteptare cu capacitatea de cel puțin 20 de locuri pe scaune, dispecerat, bloc sanitar, cameră a mamei și copilului, cameră de odihnă a șoferilor, cameră de păstrare a bagajelor, birou de mișcare, precum și spațiu amenajat pentru depozitarea bagajelor.

Deasemenea, prin prescripția din 25.10.2021, s-a dispus înlăturarea încălcărilor constatate, fiind stabilită obligația de a îndeplini cumulativ condițiile prevăzute de art. 87 și art. 88 din Codul transporturilor rutiere, respectiv, amenajarea și dotarea autogării cu cel puțin următoarele: edificiu care să includă casa de bilete, birou sau panou de informare, sală de așteptare cu capacitatea de minimum 20 de locuri pe scaune, dispecerat, bloc sanitar, cameră a mamei și copilului și cameră de odihnă a șoferilor, în temeiul art. 87 alin. (1) lit. a) și art. 88 alin. (1) din Codul transporturilor rutiere, precum și al pct. 4.1 și 4.4 din Regulamentul cu privire la autogară nr. 9/12 din 09.12.1999.

La data de 9 noiembrie 2021, S.A. „BTA-28” a depus cererea prealabilă nr. 120-117 din 08.11.2021, înregistrată la ANTA la aceeași dată cu nr. 01/7901, prin care a solicitat anularea integrală a Delegației de control nr. DL-ANTA-2021-00331 din 22.10.2021, a prescripției din 25.10.2021 și a Procesului-verbal de control nr. PV-ANTA-2021-00298 din 25.10.2021.

Prin decizia nr.27 din 23.11.2021 cererea prealabilă a fost respinsă.

Cu această soluție reclamanta nu a fost de acord din care considerente a înaintat prezenta acțiune.

Examinând cauza pe fond, prima instanță a ajuns la concluzia că acțiunea este întemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a constatat, că delegația de control nu corespunde exigențelor Legii nr. 131/2012, întrucât autoritatea pârâtă a omis să înregistreze în Registrul de stat al controalelor informații obligatorii, precum punctajul curent de risc, scopul și aspectele supuse controlului, viciu care afectează legalitatea controlului încă de la etapa inițierii acestuia.

Totodată, instanța a reținut că pârâta nu a realizat și nu a justificat în mod corespunzător analiza și evaluarea riscurilor, condiție indispensabilă pentru inițierea unui control inopinat. Stabilirea gradelor de risc a fost apreciată ca fiind eronată și nemotivată, întrucât autoritatea a aplicat punctaje care nu corespund situației reale a reclamantei, în special sub aspectul istoricului conformării și al duratei de la ultimul control, deși din materialele cauzei rezulta existența unui control anterior efectuat în același an.

Instanța a mai constatat că, în lipsa unei evaluări reale și obiective a riscurilor, nu a fost demonstrată necesitatea recurgerii la un control inopinat, fiind încălcat principiul proporționalității și oportunității la inițierea controlului, consacrat de Legea nr. 131/2012.

Deasemenea, actele administrative contestate au fost apreciate ca insuficient motivate, cu nerespectarea obligației de motivare prevăzute de art. 118 din Codul administrativ, ceea ce împiedică verificarea legalității exercitării dreptului discreționar al autorității publice.

În același timp, instanța a reținut că temeiurile invocate de pârâtă pentru inițierea controlului nu sunt pertinente, întrucât notificarea privind redenumirea autogării nu justifica declanșarea unui control inopinat, iar sesizările invocate nu au fost probate și nu indicau existența unui pericol iminent, în sensul art. 19 din Legea nr. 131/2012.

Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ al Curții de Apel Centru, procedând la verificarea temeiniciei și legalității hotărârii pronunțate de instanța de fond, constată că soluția acesteia este neîntemeiată, din care considerente hotărârea urmează a fi casată integral, iar acțiunea reclamantei urmează a fi respinsă.

Legislația relevantă:

În conformitate cu art. 3 alin. (1) lit. g) al Legii 131/2012 privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător, (1) Principiile fundamentale ale controlului sînt: g) proporționalitate a controlului și oportunitate la inițierea lui – recurgerea la control, în baza evaluării riscurilor, doar în cazul cînd acesta este absolut necesar pentru realizarea funcțiilor autorității de control și doar în cazul cînd au fost epuizate alte modalități de verificare a respectării legislației de către persoanele supuse controlului.

În conformitate cu art. 5^1 al Legii 131/2012 privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător, (1) Controlul se inițiază doar în urma analizei și evaluării riscurilor. Efortul și timpul alocat controlului, precum și metoda de control aplicată

trebuie să fie proporționale nivelului de risc stabilit. (2) Controlul se desfășoară doar în baza și în limitele listei de verificare aplicabile pentru domeniul, tipul și obiectul de control în cauză. Lista de verificare poate fi aplicată doar în cazul în care este aprobată, conform rigorilor stabilite de Guvern și prezenta lege, prin actul normativ al autorității publice centrale cu competențe în domeniul de control, la propunerea organului de control corespunzător și în urma consultărilor publice. Lista de verificare aprobată este publicată în Monitorul Oficial al Republicii Moldova și pe pagina electronică a organului de control. (3) Acțiunile organului de control și măsurile aplicate în cadrul controlului sînt raportate la următoarele niveluri de încălcări ale legislației: a) minore – încălcări ale legislației a căror înlăturare poate avea loc fără ca activitatea curentă a persoanei să fie afectată și care nu creează pericol iminent pentru mediu, viața, sănătatea și proprietatea persoanelor; b) grave – încălcări ale legislației a căror înlăturare nu este posibilă în timpul controlului, fiind necesară și posibilă alocarea unei perioade de timp pentru acțiuni de înlăturare, și care creează pericol iminent, dar nu imediat, pentru mediu, viața, sănătatea și proprietatea persoanei controlate și/sau angajații acesteia ori creează pericol iminent, dar nu imediat, pentru societate, care, dacă nu este înlăturat în termenul indicat, va deveni imediat; c) foarte grave – încălcări ale legislației a căror înlăturare nu este posibilă în timpul controlului, însă acțiuni în acest sens necesită a fi întreprinse imediat, și care creează pericol iminent și imediat pentru mediu, viața, sănătatea și proprietatea persoanei controlate și/sau angajații acesteia ori creează pericol iminent și imediat pentru societate. Sînt echivalate cu încălcări foarte grave încălcările grave care nu au fost înlăturate în termenul indicat în prescripție.

(4) În cazul încălcărilor minore pot fi emise doar prescripții în baza cărora se recomandă și se indică modalități de înlăturare a încălcărilor, însă nu pot fi aplicate sancțiuni prevăzute de legea contravențională sau altă lege și nu pot fi aplicate măsuri restrictive. (5) În cazul încălcărilor grave, pe lîngă recomandări de înlăturare și oferire a termenului în care se vor înlătura încălcările, pot fi aplicate sancțiuni, însă nu pot fi aplicate măsuri restrictive. (6) În cazul încălcărilor foarte grave se indică modalitățile de înlăturare, se aplică sancțiuni și/sau măsuri restrictive în conformitate cu prevederile legii, după caz.

În conformitate cu art. 8 alin. (1) lit.a) și f) al Legii 131/2012 privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător, (1) Organele de control sînt obligate să înregistreze în Registrul de stat al controalelor următoarele date: a) denumirea (numele) persoanei și obiectului supuse controlului și punctajul curent de risc atribuit; f) scopul și aspectele care urmează să fie supuse controlului.

În conformitate cu art.9 al Legii 131/2012 privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător, (1) Registrul de stat al controalelor reprezintă o resursă informaţională specializată care asigură evidenţa centralizată a informaţiei sistematizate cu privire la controalele de stat, planificate și efectuate, precum şi la rezultatele controalelor respective, și este ținut de autoritatea administrației publice centrale de

supraveghere a controalelor, în modul stabilit de Guvern. (2) Accesul tuturor persoanelor la Registrul de stat al controalelor este garantat şi gratuit. Accesul în mod electronic al agenților economici se realizează prin metode și/sau tehnici de autentificare în modul stabilit de Guvern. (3) Datele specificate la art. 8 pot fi accesate de autoritatea stabilită la art. 10 și de alte autorități ale administrației publice în limita necesară pentru exercitarea funcțiilor și atribuțiilor stabilite de lege, precum și de persoana supusă controlului, la care se referă datele în cauză. Informația cu privire la inițierea controlului inopinat este accesibilă persoanei supuse controlului din momentul inițierii controlului. (4) Registrul de stat al controalelor este unica platformă electronică de generare, modificare, procesare și stocare în format electronic a documentelor aferente controlului în domeniile pentru care se aplică prezenta lege. (5) Documentele electronice create în baza Registrului de stat al controalelor au prioritate față de documentele pe suport de hîrtie emise de același organ de control sau față de documentele electronice create în baza altui program, în caz de divergențe sau incertitudini privind cuprinsul și autenticitatea acestora. Toate documentele electronice stocate în Registrul de stat al controalelor, indiferent daca sînt create în baza registrului sau nu, se prezumă a fi valide și autentice pînă la proba contrarie. (6) Forma/parametrii documentelor aferente controlului – plan, delegație, proces-verbal de control – create în baza Registrului de stat al controalelor sînt obligatorii. Documentele care au altă formă sau alți parametri decît cei stabiliți expres în Registrul de stat al controalelor sînt nule. (7) Organele de control sînt obligate să utilizeze Registrul de stat al controalelor pentru crearea documentelor ce țin de controalele efectuate și, la necesitate, pot imprima copii și duplicate ale acestor documente pe suport de hîrtie.

În conformitate cu art. 19 al Legii 131/2012 privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător, (1) Organul de control poate decide efectuarea controalelor inopinate asupra unei persoane, în baza 2) deținerii informaţiilor/indiciilor, susținute prin probe aflate în posesia organelor de control, despre existenţa situaţiilor de avarie, incident sau încălcare gravă a regulilor de securitate ori siguranţă care prezintă un pericol iminent și imediat pentru mediu, viaţa, sănătatea și proprietatea persoanelor, dacă sînt întrunite următoarele condiții: a) necesitatea inițierii controlului este motivată în prealabil; b) poate fi rezonabil stabilit, din informația deținută pînă la inițierea controlului și din nota de motivare, că doar intervenția inopinată prin control va preveni și/sau stopa încălcările care în mod iminent provoacă prejudicii sau că astfel ar putea fi diminuate substanțial prejudiciile deja cauzate; 3) verificării informaţiei, care, conform legii, este raportată în mod obligatoriu, dacă sînt întrunite următoarele condiţii: a) această informaţie nu a fost prezentată în termenul stabilit de lege sau de un act normativ; b) organul abilitat cu funcţii de control sau organul responsabil de recepţionarea informaţiei corespunzătoare nu a primit notificare justificativă din partea persoanei obligate să raporteze informaţia în termen şi/sau această persoană nu a răspuns în termen rezonabil la înştiinţarea din partea organului responsabil; 4)

verificării informaţiei obţinute în cadrul altui control la întreprinzătorul cu care persoana controlată a avut anterior relaţii economice, dacă sînt întrunite următoarele condiţii: a) întreprinzătorul refuză să prezinte informaţiile în cauză; b) nu există altă modalitate de obţinere a informaţiei în cauză; c) informaţia dată este decisivă şi indispensabilă pentru atingerea scopului controlului iniţiat anterior; 5) solicitării directe din partea persoanei care urmează a fi supusă controlului de a fi iniţiat controlul. 6) deţinerii informaţiilor/indiciilor, susţinute prin probe aflate în posesia organelor de control, altor instituţii de stat, despre existenţa situaţiilor privind încălcarea prevederilor Legii nr.202/2013 privind contractele de credit pentru consumatori. (2) Controalele inopinate nu pot fi desfăşurate în baza informaţiilor neverificate şi/sau provenite dintr-o sursă anonimă. (2^1) Plîngerile şi petiţiile, inclusiv sesizările sau solicitările organelor de drept sau ale altor organe de stat, pot constitui temei pentru un control inopinat doar în condiţiile respectării prevederilor alin.(1) şi (2) şi doar dacă circumstanţele sau informaţiile pe care acestea le conţin, fiind analizate în baza evaluării riscurilor, indică în mod rezonabil asupra unei posibile încălcări care în mod iminent provoacă prejudicii şi dacă aceste circumstanţe şi informaţii sînt probate în vreun fel. Plîngerile, petiţiile sau alte sesizări care nu motivează iniţierea imediată a unui control inopinat, în baza analizei riscurilor, pot fi luate în considerare la următoarea planificare anuală a controalelor. (3) Controalele inopinate nu pot fi efectuate în cazul cînd există orice alte modalităţi directe sau indirecte de obţinere a informaţiei necesare de către organul abilitat cu funcţii de control, inclusiv cele deținute de alte organe de supraveghere/control, deținători de registre publice, autorități și instituții publice. (3^1) Nota de motivare pentru inițierea controlului inopinat în temeiul alin. (1) pct. 2) conține analiza și argumentarea necesară privind întrunirea condițiilor stabilite la punctul în cauză. În cadrul notei se va argumenta necesitatea intervenției prin expunerea în detaliu a circumstanțelor și informației ce stau la baza concluziilor și acțiunilor organului de control, posibilele încălcări ce rezultă din informația și probele deținute pînă la inițierea controlului și estimarea rezonabilă a pericolului și consecințelor în cazul neintervenției organului de control. (4) Controlul efectuat în conformitate cu temeiul specificat la alin. (1) pct. 5) este iniţiat în termene proxime de organul abilitat cu dreptul dat şi are exclusiv aspect consultativ şi constatator, cu excepţia cazurilor cînd în cadrul controlului se depistează indici ai infracţiunii. Cheltuielile acţiunii de control efectuate în conformitate cu temeiul specificat la alin. (1) pct. 5) vor fi suportate de solicitant în cazul în care persoana ce urmează a fi supusă controlului nu este obligată prin lege să solicite controlul. (6) În cadrul controlului inopinat pot fi supuse controlului doar aspectele care au servit ca temei pentru inițierea controlului, conform alin. (1). (7) Cheltuielile pentru efectuarea controlului de stat, inclusiv cele pentru analize, expertize, investigaţii necesare în cadrul controlului de stat, se suportă de către organul de control. Face excepţie de la această prevedere controlul prevăzut la alin.(1) pct.5), pentru care cheltuielile sînt reglementate la alin.(4). (8) Plăţile colectate de la realizarea controalelor

efectuate în temeiul specificat la alin.(1) pct.5) se distribuie între bugetul organului de control şi bugetul de stat. Criteriile şi metodologia de stabilire a cuantumurilor plăţilor, cuantumurile acestor plăţi şi modul de distribuire, între bugetul organului de control şi bugetul de stat, a veniturilor obţinute din aceste plăţi se aprobă de Guvern. Veniturile din plăţile de la realizarea controalelor efectuate în temeiul specificat la alin.(1) pct.5), care se distribuie în bugetul organului de control, se utilizează, pe măsura încasării lor, la acoperirea cheltuielilor pentru efectuarea controalelor de stat şi la dezvoltarea instituţiei.

În conformitate cu 87 alin. (1) din Codul Transporturilor Rutiere, (1) Autogara trebuie amenajată şi dotată cel puţin cu următoarele: a) edificiu, care va include: casă de bilete, birou sau panou de informație, sală amenajată pentru persoanele aflate în așteptare cu capacitatea de cel puţin 20 de locuri pe scaune, dispecerat, bloc sanitar, camera mamei și copilului și camera de odihnă a șoferilor; b) 8 unități de peron de îmbarcare/debarcare; c) cameră de bagaje; d) parcare pentru 14 vehicule rutiere, conform normelor privind amenajarea teritoriului.

În conformitate cu art. 88 alin. (3) lit. a) din Codul Transporturilor Rutiere, (3) La notificarea pentru înregistrarea în Registru se anexează, în original sau în copii, cu prezentarea originalelor pentru verificare, următoarele documente: a) actele care confirmă dreptul de folosință a edificiului şi terenului pe o perioadă de minimum un an, precum şi corespunderea acestora prevederilor art. 87;

În conformitate cu pct. 4.2 din Anexa nr. 1 la Hotărârea de Guvern nr. 379 din 2018 cu privire la controlul de stat asupra activității de întreprinzător în baza analizei riscurilor, Organul de control aplică analiza riscurilor în baza criteriilor de risc în următoarele situații: 2) la luarea deciziei privind efectuarea unui control inopinat.

În conformitate cu pct. 29 din Anexa nr. 1 la Hotărârea de Guvern nr. 379 din 2018 cu privire la controlul de stat asupra activității de întreprinzător în baza analizei riscurilor, Controalele inopinate se efectuează în baza analizei riscurilor și doar în cazul existenței temeiurilor și respectării condițiilor prevăzute la art. 19 din Legea nr. 131 din 8 iunie 2012 privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător. La analiza riscurilor, organul de control utilizează criterii de risc care permit evaluarea eventualului prejudiciu și a mărimii acestuia în cazul în care controlul nu s-ar efectua.

Colegiu judiciar reține că prin hotărârea din 27 aprilie 2023, prima instanță a admis acțiunea și a anulat actele administrative contestate, reținând, în esență, că inițierea controlului inopinat a fost viciată din perspectiva respectării cerințelor Legii nr. 131/2012, în special sub aspectul analizei riscurilor și al înregistrării datelor obligatorii în Registrul de stat al controalelor, precum și sub aspectul temeiurilor invocate pentru inițierea controlului inopinat.

Colegiul specializat, examinând motivele de apel și constatările primei instanțe, reține că obiectul dezbaterii în apel nu se reduce la oportunitatea controlului ori la aprecierea abstractă a rolului autorității de control, ci vizează, în

mod principal, încadrarea corectă a situației de fapt în ipotezele legale ale art. 19 din Legea nr. 131/2012 și, în mod corespunzător, stabilirea dacă au fost întrunite condițiile aplicabile temeiului concret invocat de pârâtă pentru inițierea controlului.

În acest context, Curtea subliniază că art. 19 alin. (1) din Legea nr. 131/2012 reglementează cazuri distincte care pot justifica inițierea controalelor inopinate, fiecare caz având propriul său regim juridic și propriile condiții cumulative.

Prin urmare, controlul de legalitate presupune, în primul rând, determinarea temeiului real al inițierii controlului, iar în al doilea rând, verificarea dacă, raportat la acel temei, condițiile legii sunt întrunite.

Din perspectiva apărării formulate de pârâtă, Curtea reține că aceasta a justificat inițierea controlului inopinat printr-un ansamblu de elemente: existența unor sesizări depuse de Asociația Patronală a Transportatorilor și Serviciilor Auxiliare în lunile septembrie și octombrie 2021, solicitarea de informații și documente transmisă reclamantei prin scrisoarea din 05.10.2021 (recepționată la 08.10.2021) și lipsa unui răspuns în termen, precum și necesitatea verificării conformării continue a activității de autogară cu cerințele de autorizare și funcționare.

Întrucât pârâta a indicat explicit că neprezentarea informației solicitate și necomunicarea unui răspuns în termen au determinat inițierea controlului, Curtea constată că, în mod preponderent, justificarea se circumscrie ipotezei art. 19 alin. (1) pct. 3, care privește verificarea informației raportate în mod obligatoriu, în situația în care aceasta nu a fost prezentată în termen sau persoana obligată nu a răspuns în termen rezonabil la înștiințarea organului responsabil.

Or, Colegiul specializat reține că, prima instanță a evaluat legalitatea inițierii controlului inopinat, folosind un standard de exigență apropiat de ipoteza art. 19 alin. (1) pct. 2, ipoteză care este specifică situațiilor de avarie, incident sau încălcare gravă a regulilor de securitate ori siguranță, care prezintă pericol iminent și imediat, implicând, în mod necesar, o motivare prealabilă de tipul celei prevăzute de lege și o demonstrație a necesității intervenției inopinate pentru prevenirea ori stoparea prejudiciilor iminente. În timp ce, în ipoteza art. 19 alin. (1) pct. 3, legea instituie un mecanism diferit: controlul inopinat este posibil atunci când autoritatea urmărește verificarea unei informații obligatorii, neprezentate în termen sau față de care lipsește răspunsul persoanei vizate.

Prin urmare, condițiile legii nu se suprapun și nu pot fi aplicate indistinct, întrucât aceasta ar însemna fie golirea de conținut a pct. 3, fie transformarea sa într-o ipoteză imposibil de realizat în practică.

În continuare, Curtea apreciază că este necesar a se delimita o teză esențială: legea nu impune ca justificarea controlului inopinat să fie „exclusivă”, în sensul că un singur element de fapt ar trebui să susțină în mod autonom inițierea controlului.

Dimpotrivă, în practică, controlul poate fi declanșat pe baza unui ansamblu de împrejurări, cu condiția ca ele să fie subsumabile unuia sau mai multor temeiuri legale, iar autoritatea să respecte condițiile proprii temeiului pe care își întemeiază intervenția. Așadar, faptul că pârâta a invocat concomitent sesizări, solicitări de informații și obligația de conformare continuă nu face, prin sine, controlul nelegal, dacă elementele invocate se încadrează în lege și dacă limitele controlului au fost respectate.

Curtea reține, de asemenea, că în susținerea caracterului legal al controlului, pârâta a invocat că, în cadrul acțiunii de control, verificările au fost restrânse la infrastructura obligatorie a autogării, fără extindere asupra altor aspecte nelegate de temeiul inițierii. Sub acest aspect, Curtea notează relevanța art. 19 alin. (6) din Legea nr. 131/2012, potrivit căruia, în cadrul controlului inopinat, pot fi supuse verificării doar aspectele care au servit ca temei pentru inițierea controlului.

Din actele administrative emise rezultă că obiectul verificării a fost raportat la cerințele infrastructurale și condițiile de funcționare ale autogării, astfel cum sunt reglementate de art. 87 - 88 din Codul transporturilor rutiere și de actele subsecvente, aspect care, la nivel de principiu, susține teza pârâtei privind respectarea limitelor controlului.

În ceea ce privește argumentul primei instanțe, referitor la pretinsa neînregistrare a punctajului de risc, a scopului și a aspectelor controlului în Registrul de stat al controalelor, Curtea consideră necesar a preciza că sancțiunea anulării actelor nu poate fi dedusă automat din invocarea unui viciu formal, fără a se stabili caracterul său esențial și efectul concret asupra garanțiilor procedurale ale persoanei controlate.

În contencios administrativ, în special atunci când sunt contestate acte emise în proceduri tehnice de control, analiza instanței trebuie să distingă între: (i) vicii care afectează însăși competența, temeiul sau limitele controlului, și (ii) neregularități care, deși nedorite, nu sunt apte să schimbe substanța și legalitatea controlului dacă persoana a putut înțelege temeiul și obiectul verificării, iar controlul poate fi verificat sub aspect judiciar.

Din această perspectivă, Curtea reține că prima instanță a conferit unui pretins deficit de înregistrare o valoare de nulitate, fără a arăta în ce mod concret acest deficit ar fi împiedicat reclamanta să își exercite drepturile procedurale ori ar fi făcut imposibilă verificarea legalității actelor, cu atât mai mult cu cât actele emise indică obiectul constatărilor și trimit explicit la normele privind cerințele infrastructurale ale autogării.

În consecință, Curtea apreciază că analiza primei instanțe a fost insuficient nuanțată în raport cu principiul proporționalității și cu cerința ca sancțiunea anulării să fie rezervată viciilor relevante, apte să afecteze substanța procedurii și legalitatea rezultatului ei.

În același timp, Curtea nu ignoră cerințele art. 19 privind analiza riscurilor și cadrul secundar, însă constată că prima instanță a tratat analiza riscurilor exclusiv ca o problemă de „calcul matematic al punctajelor”, ignorând că, în ipoteza art. 19 alin. (1) pct. 3, elementul determinant nu este doar scorul, ci existența unui obiect verificabil: informația obligatorie neprezentată sau lipsa răspunsului la înștiințarea organului.

Prin urmare, chiar dacă analiza riscurilor rămâne necesară în arhitectura Legii nr. 131/2012, evaluarea legalității controlului trebuie să plece de la întrebarea dacă situația factuală invocată de autoritate întrunește condițiile pct. 3 și dacă organul a acționat în limitele legii, inclusiv prin respectarea proporționalității și limitării obiectului controlului.

Referitor la sesizările invocate de pârâtă, Curtea reține că art. 19 alin. (2^1) impune ca sesizările să poată constitui temei pentru control inopinat doar dacă informația este analizată în baza evaluării riscurilor, indică în mod rezonabil asupra unei posibile încălcări și este probată într-o anumită măsură.

În consecință, Colegiul apreciază că rolul sesizărilor în economia cauzei trebuie clarificat: ele pot consolida justificarea controlului, dar nu pot substitui condițiile prevăzute de lege, iar instanța urmează să verifice dacă ele au fost efectiv prezentate și dacă au atins standardul minim de probare prevăzut de art. 19 alin. (2) și (2^1).

Totodată, chiar presupunând că sesizările, în mod izolat, nu ar fi suficiente, Curtea arată că existența altui temei legal, precum cel de la pct. 3 adică lipsa prezentării informației obligatorii și lipsa răspunsului, poate menține legalitatea inițierii controlului, dacă acesta este temeiul determinant reținut din actele dosarului.

În fine, Curtea reține că obligația operatorului de a menține conformarea cu cerințele de autorizare și funcționare nu este una ocazională, ci una continuă, decurgând din regimul juridic al activității de autogară.

Prin urmare, verificarea îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 87–88 din Codul transporturilor rutiere, în situațiile și condițiile stabilite de Legea nr. 131/2012, intră în sfera de competență a autorității, iar atunci când există indicii privind neconformarea ori lipsa unor documente/informații solicitate în cadrul competențelor sale, intervenția de control, în condițiile legii, nu poate fi calificată, în abstract, ca un abuz, ci trebuie apreciată punctual prin prisma temeiului legal invocat, a respectării procedurii și a proporționalității.

Prin urmare, Curtea ajunge la concluzia că hotărârea primei instanțe ridică probleme sub aspectul încadrării juridice a temeiului controlului în special, delimitarea pct. 3 de pct. 2 din art. 19, precum și sub aspectul tratării pretinselor vicii procedurale ca nulități automate, fără stabilirea caracterului determinant al acestora și a unei vătămări efective.

În aceste condiții, Curtea va reevalua, în raport cu probele administrate, dacă inițierea controlului se subsumează corect art. 19 alin. (1) pct. 3, dacă condițiile acestuia sunt întrunite și dacă eventualele omisiuni formale invocate de reclamantă au fost apte să afecteze legalitatea actelor administrative contestate într-o manieră care să justifice anularea lor.

Astfel, din considerentele menționate şi având în vedere că hotărârea primei instanţe este neîntemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt corecte, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Chişinău ajunge la concluzia de a admite apelul declarat de către Agenția Națională Transport Auto şi a casa integral hotărârea primei instanţe.

Subsecvent, acțiunea înaintată de SA „Baza de Transport Auto -28” către Agenția Națională Transport Auto, cu privire la anularea delegației de control nr.DL-ANTA-2021-00331 din 22.10.2021, procesului - verbal de control nr. PV-ANTA - 2021 - 00298 din 25.10.2021, prescripției din 25.10.2021 și deciziei nr.27 din 23.11.2021 dată în procedura prealabilă, se respinge ca fiind neîntemeiată

În conformitate cu prevederile art.240 alin.(1) lit. c) Cod administrativ, art. 389-390 CPC, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E :

Apelul declarat de Agenția Națională Transport Auto, se admite.

Se casează integral hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 27 aprilie 2023, se rejudecă cauza și se emite o nouă decizie prin care:

Acțiunea în contencios administrativ înaintată de SA „Baza de Transport Auto -28” către Agenția Națională Transport Auto, cu privire la anularea delegației de control nr.DL-ANTA-2021-00331 din 22.10.2021, procesului - verbal de control nr. PV-ANTA - 2021 - 00298 din 25.10.2021, prescripției din 25.10.2021 și deciziei nr.27 din 23.11.2021 dată în procedura prealabilă, se respinge ca fiind neîntemeiată.

Decizia cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii Bagrin Lucia

Cașcaval

Andrei